

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

V. Rejecta à Maximo Abbate Gracorum opinio, qui Principi jus sacerdotij & de dogmatibus statuendi vindicabant. Imperator inter laicos recensetur in precibus sacrificij. Ius docendi & titulus ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

cujus ordinis eum judicare debere, qui nec monere impar fit, nec jure dissimilis. Hac enim verba rescripti sunt. Hoc est, Sacerdotes de Sacerdotibus voluit judicare.

III. Et quia in hunc locum incidimus, ne res aperta testium nube obscuratur, satis erit unus Ambrosius, qui vehementi oratione sacrilegium istud à mente Principum dispellit. Quando audisti, Clementissime Imperator, in causa fidei laicos de Episcopis judicasse? Ita ergo quadam adulatione curvamus, ut sacerdotalis juris finis immemores, & quod Deus donavit mihi, hoc ipse aliis putem esse credendum? Si docendus est Episcopus à laico, quid sequetur? Laicus ergo disputet, & Episcopus audiat; Episcopus discat à laico. At certe, si vel scripturarum seriem divinarum vel vetera tempora retractemus; quis est qui abnuat in causa fidei, in causa inquam fidei, Episcopos solere de Imperatoribus Christianis, non Imperatores de Episcopis judicare. Infra: Si conferendum de fide, Sacerdotum debet esse ista collatio; sicut factum est sub Constantino auguste memoria Principe, qui nullas leges ante promissit, sed liberum dedit iudicium Sacerdotibus.

Huc trahi debent quæ in Palladium Episcopum, Arrianæ hæreseos professorem, in Concilio Aquileiensi probra conjecit idem Ambrosius; quod Episcopus cum esset, ad sententiam laicorum provocaret. quod de causa fidei intelligendum est. Esi in multis impietatibus deprehensus sit, erubescimus tamen ut videatur qui sacerdotium sibi vindicat, à laicis esse damnandus. Ac per hoc quoniam & in hoc ipso damnandus est qui laicorum expectat sententiam; cum magis de laicis Sacerdotes debeant judicare, eum pronuntio sacerdotio indignum. Quare prudentissimè rescripti Agapetus Pontifex Iustiniano Principi, qui Edictum aliquod de fide orthodoxa promulgarat, se illud laudare & amplecti: Non quia laicis auctoritatem predicationis admittimus; sed quia studium fidei vestre patrum regulis conveniens confirmamus, a que roboramus.

IV. Quamvis autem de fide nihil decernerent Principes, tamen exemplo Constantini Magni Conciliis adesse poterant, ubi de fide tractabatur, quæ communis est æquè laicis ac Clericis. Hoc præ se tulit Marcianus Imperator in oratione sua ad Synodum Chalcedonensem: Nos enim ad fidem confirmandam, non ad potentiam aliquam exercendam, exemplo religiosi Principis Constantini, synodo interesse volumus, ne vel ulterius populi pravæ suasionibus separentur. Quare Patricius Florentius mandato Imperatoris Theodosij synodo Constantinopoli habitæ sub Flaviano contra Eutychem interfuit, quia tractabatur de fide, ut ait disertè Imperator in

Rescripto: ἐπειδὴ λόγος καὶ πνεύματος ἁγίου. Quæ non sunt accipienda eo sensu, quasi de fide tractare Florentio fuerit liberum; sed ut ostendatur, cur adversum regulas, quæ laicos à Conciliis arcent, licuerit Florentio interesse tractationibus illius synodi, nempe quia de fide agebatur. Sanè cum legentur acta istius synodi, & interlocutio Florentij recitaretur his verbis, Qui non dicit ex duabus naturis, & duas naturas, non credit rectè, retulit ille se nihil tale interlocutum. nefas enim sibi esse de dogmatibus discernere: ἡ δὲ ἔργα οἴος τε ἡμεῖς ὁδοματῶμεν.

Nicolaus I. rationem aperuit cur tractationibus de fide interesse possint laici: Dicite, quesumus, ubinam legistis Imperatores antecessores vestros in synodalibus conventibus interfuisse? Nisi forsitan in quibus de fide tractatum est, quæ universalis est, quæ omnium communis est, quæ non solum ad Clericos, verum etiam ad laicos, & ad omnes omnino pertinet Christianos. Vos autem non solum synodo in causa Sacerdotis (id est, Ignatij) collectæ interfuistis, verum etiam numerosa secularium millia ad videndum ejus opprobrium aggregastis. Vnde Synodus Octava hærens vestigiis Nicolai, fatetur Principibus liberum Synodis Oecumenicis interesse, cum de fide agitur; quamvis illos à ceteris Conciliis arceat, & ab ipsa fidei definitione, quam à Principibus omnino alienam esse diximus.

V. Neque enim illam impietatem fovemus qua magistratus Constantinopolitani ferebantur, cum editam Legem seu Typum à Constante Imperatore de unius voluntatis in Christo professione, Maximo Abbati, ut ei consensum suum præberet, obtrudebant. Etenim respondente Maximo non esse Principis partes ut de dogmatibus decerneret, Quoniam Sacerdotum est quærare ac definire de salutaribus Ecclesie Catholice dogmatibus; replicant illi: Ergo non est omnis Christianus Imperator, etiam Sacerdos. Tum retulit Maximus: Non est. Neque enim adstat altari, neque post sanctificationem panis exultat eum dicens: Sancta sanctis, neque baptizat, neque chrismatismis consecrationem patrat, neque facit Episcopos, vel Presbyteros, aut Diaconos, neque limit Ecclesias, neque indicia sacerdotij fert, superhumerali scilicet & Evangelium, quemadmodum Imperij coronam & purpuram. Deinde refellit argumentum adversariorum, qui ducebant exemplum à Melchisedeco Rege atque Sacerdote, quem ille typum immortalis Regis & Sacerdotis gefisse, nequaquam verò ceteris Regibus ad eandem dignitatem præivisse, ostendit. atque tandem ita sermonem istum claudit, ut doceat in Diptychis Ecclesie nomina Princi-

Nicolaus I. in ep. ad Mikulian.

Ὁβία Syn. cap. 12. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς πᾶσι τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ἐπισημοῦντες τὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπισημοῦντες τὴν ἐξουσίαν.

Collatio Maximi cum Principibus in Secretario anno 451. edita à V. Cl. R. P. Sirmondo inter Collectanea Analtisij.

Vide libellum Mureæ titulum Eucimen.

Conc. Chalced. Act. 4.

Act. 3. Conc. Chalced.

